

A KÚRIA mint felülvizsgálati bíróság

Gfv.VII.30.367/2013/10. szám

A Kúria mint felülvizsgálati bíróság a dr. László Kálmán ügyvéd által képviselt I.r., II.r., III.r., IV.r., V.r., VI.r., VII.r., VIII.r., IX.r. felpereseknek a dr. Kundrák Judit ügyvéd által képviselt I.r. és a dr. Papp-Zakor Gábor ügyvéd által képviselt II.r. alperes ellen megállapítás iránt a Pesti Központi Kerületi Bíróság előtt 35.P.87.545/2012. számon indult és a Fővárosi Törvényszék 57.Pf.640.929/2012. számú jogerős ítéletével befejezett perében, a jogerős ítélet ellen a II.r. alperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a II. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az egyetemlegesen jogosult I-IX. rendű felpereseknek 25.400 (huszonötezer-négyszáz) Ft felülvizsgálati eljárási költséget.

Ez ellen az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

Az I.r. alperest vezérigazgatóként 2000. március 28-tól 2008. május 30-ig a II.r. alperes irányította, 2008. május 30-tól Gy J lett az I.r. alperes vezető tisztségviselője, vezérigazgatója.

Az I.r. alperes tulajdonosai 20 %-ban a II.r. alperes és Gy J voltak, 2007. március 5-étől F N lett a 80 %-os tulajdonos.

Az I.r. alperes tevékenysége miatt indult büntető eljárásban a társaság vagyonát 1998-ban lefoglalták, az I.r. alperes képviselője 2002-ben egy bírósági eljárásban úgy nyilatkozott, hogy a cégbíróságon is zajló eljárás a cég működését nem teszi lehetővé, 2001-2002-ben nem keletkezett bevétele, az adóhatóság a társaság irodai berendezéseit 2001-ben lefoglalta. Utoljára 1997-ben nyújtottak be beszámolót a cégbíróságra, 2000-től az I.r. alperes időnként kibővítette, majd törölte a tevékenységét, tényleges gazdasági tevékenységet azonban nem végzett, munkaszervezete nem volt.

A II.r. alperest 1996. október 30-tól vezérigazgatói munkakörben alkalmazták, a munkaviszony létesítésére szolgáló munkaszerződést a II.r. alperes írta alá mind munkáltatóként, mind munkavállalóként, s a munkáltató megjelölésnél Gy J aláírása is szerepelt. A munkaszerződés nem utalt vissza igazgatósági határozatra, bár ekkor még igazgatóság irányította az I.r. alperest, s a gazdasági társaságokról szóló akkor hatályos 1988. évi VI. törvény szerint az igazgatóság volt a vezérigazgatói munkáltatói jogkör gyakorlója.

A II.r. alperes személyi alapbére 80.000 Ft/hó volt, majd egy év múlva ezt felemelték 250.000 Ft-ra, rá egy hónappal 500.000 Ft-ra. 2003. március 19-én a II.r. alperes javadalmazását 1.300.000 Ft/hóban és a társasági nyereség 10 %-ában határozták meg, s rögzítették: "Valamennyi tisztségviselő tudomásul veszi, hogy javadalmazását utólagosan a társaság működőképességének helyreállásakor vagy az esetleges végelszámoláskor-felszámoláskor kapja meg."

A 2006-ban keltezett közgyűlésen - melyen csak a II.r. alperes és Gy J vett részt - a II.r. alperes díjazását 1.500.000 Ft-ra emelték és a prémiumot az évi nettó nyereség 30 %-ában határozták meg.

2007. szeptember 6-án - a szintén csak a II.r. alperes és Gy J részvételével tartott közgyűlésen - határoztak arról, hogy a társaság igazgatójának Gy J-t nevezik ki (1/2007. számú határozat) és önálló cégjegyzési jogosultságot adtak számára; a munkáltatói jogok gyakorlásával őt bízták meg (2/2007. számú határozat); a 3/2007. számú határozatban pedig felhatalmazták Gy J-t, hogy a II.r. alperes felé fennálló tartozást közjegyzői okirati formában elismerje. Gy J képviseleti jogosultságára vonatkozó határozat azonban a cégnyilvántartásba nem került bejegyzésre.

2007. szeptember 10-én Gy J és a II.r. alperes megjelentek egy közjegyzőnél, aki a cégiratok, a 2007. szeptember 6-i jegyzőkönyv és a változásbejegyzési kérelem alapján igazoltnak tekintette Gy J igazgató képviseleti jogosultságát. Gy J az I.r. alperes képviseletében elismerte, hogy a II.r. alperes részére a munkaszerződésben megállapított munkabérét a 2001-2007. években nem fizette ki, így a II.r. alperes felé 2001. február 1-jétől 2006. december 31-ig terjedő időszakra az I.r. alperes nyilvántartott tartozása 86.200.000 Ft, s kötelezettséget vállalt a munkabér kifizetésére.

A 2008. május 3-án tartott közgyűlésen - amelyen szintén csak Gy J és a II.r. alperes vettek részt -, a II.r. alperes lemondott vezérigazgatói tisztségéről, melyre egyidejűleg Gy J-t választották meg. A II.r. alperes jegyzőkönyveztetette, hogy a vezérigazgató munkabérének 2008. május 30-ig történő kifizetéséről gondoskodni kell.

2001. február 1-től kezdve a II.r. alperes munkabért nem számfejtett magának, részére munkabér kifizetésére nem került sor. A II.r. alperesre vonatkozóan 2002-től 2006-ig sem kifizetői adatszolgáltatás, sem munkáltatói adó megállapítása nem érkezett az adóhatóság részére.

*

A felperesek az I.r. alperessel befektetési szerződéseket kötöttek, az ebből eredő igényüket a bíróság jogerős ítélettel megállapította, mely alapján végrehajtási eljárást indítottak az I.r. alperessel szemben.

A II.r. alperes az I.r. alperes ellen a közjegyzői okiratba foglalt tartozáselismerés alapján a munkabér megfizetése iránt szintén végrehajtási eljárást indított. A végrehajtó a végrehajtási eljárásokat egyesítette, majd felosztási tervet készített, melyben a II.r. alperes munkabér címén fennálló, közjegyzői okiratba foglalt, elismertnek tekintett követelését a felperesek követelése elé sorolta, és a II.r. alperes részére 22.395.978 Ft-ot, a felperesek részére 18.187.738 Ft-ot, a NAV részére 64.962.760 Ft-ot utalt át.

A felperesek 2009. január 15-én keresetet nyújtottak be az alperesek ellen, melyet a Pesti Központi Kerületi Bíróság áttett a Fővárosi Munkaügyi Bíróságra, amely azt érdemben elbírált. A másodfokon eljáró Fővárosi Bíróság azonban a pert megszüntette és hatásköri összeütközés miatt kérte a Fővárosi Ítélőtáblától az eljáró bíróság kijelölését. A Fővárosi Ítélőtábla a Pesti Központi Kerületi Bíróságot jelölte ki eljáró bírósággént.

Az I.r. alperes a 2011. február 15-én hozott határozatában megállapította, hogy a II.r. alperes a

részére a végrehajtás során kifizetett 22.395.978 Ft-tal tartozik az I.r. alperesnek, s ezt a követelését a felperesekre engedményezte. Rögzítették, hogy a II.r. alperes munkát nem végzett, a közjegyzői okiratba foglalt tartozás elismerése Gy J részéről jogellenes volt.

Az I.r. alperes felszámolását a Fővárosi Törvényszék 2013. július 23-án indította meg a 38.Fpk.01-11-003531. számú eljárásban.

A felperesek a módosított, végleges keresetükben annak megállapítását kérték, hogy a II.r. alperest 2001. február 1-től 2006. december 31-ig terjedő időszakra nem illeti meg munkabér.

Előadták, hogy a gazdasági tevékenységet egyáltalán nem folytató I.r. alperesnél a II.r. alperes nem végzett munkát. A végrehajtó által a II.r. alperes részére munkabér követelés címén átutalt 22.395.978 Ft, s a NAV részére kiutalt 64.962.978 Ft kizárólag a II.r. alperes munkabér követelésével kapcsolatos járadékkövetelés. Az I.r. alperes a felperesekre engedményezte a II.r. alperestől visszaigényelhető 22.395.978 Ft-ot, illetve a NAV-tól visszaigényelhető 64.962.978 Ft-ot. Amennyiben a bíróság megállapítja, hogy a II.r. alperes részére munkabér nem jár a kérelemben megjelölt időszakra, akkor a felperes részére engedményezett adó visszatérítéssel kapcsolatos követelés megalapozottá válik, a megállapítási kereset ezért a felperesek jogainak megóvása érdekében szükséges.

Az I.r. alperes a felperesek keresetét elismerte, a II.r. alperes a felperes keresetének elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy 2001. és 2007. közötti évekre munkabér nem illeti meg a II.r. alperest. Az ítélet indokolása szerint az I. és II.r. alperesek között érvényes munkaszerződés jött létre, a II.r. alperest munkavállalóként bejelentették, részére munkabért fizettek. A II.r. alperes munkaviszonyát illetően azonban semmiféle jogi hatálya nem lehetett az 1-2/2007. számú határozatoknak, s ebből következően a közjegyző előtt olyan személy tett elismerő nyilatkozatot, aki arra jogosultsággal nem rendelkezett. E nyilatkozat alapján nem volt megállapítható, hogy a II.r. alperes munkabérre jogosult. A gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény (új Gt.) 231.§ (1) bekezdés d) pontja (helyesen (2) bekezdés d) pontja) szerint a vezérigazgató munkabéréről, díjazásáról kizárólag a közgyűlés dönthetett háromnegyedes többséggel (új Gt.236.§ (1) bekezdés.) Munkavégzés hiányában a II.r. alperes munkabérre nem jogosult, s miután az I.r. alperes működéséért éppen a II.r. alperes volt felelős, munkavégzése hiányában nem hivatkozhat a Munka Törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény (rég Mt.)151.§ (4) bekezdésében foglaltakra sem, mely szerint a munkavállalót, ha a munkáltató működési körében felmerült okból nem tud munkát végezni, az emiatt kiesett munkaidőre (állásidő) személyi alaphéire illeti meg.

A II.r. alperes fellebbezése alapján eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, fellebbezett rendelkezései közül az ítéleti megállapítást azzal a pontosítással hagyta helyben, hogy a II.r. alperest a 2001. február 1. napjától 2006. december 31-ig terjedő időszakra nem illeti meg munkabér.

Az indokolásban kiemelte, hogy a felperesek eredetileg a saját jogukon, mint az adós cég hitelezői terjesztették elő a keresetüket. A II.r. alperes részére a végrehajtási eljárásban kifejezetten azért került kiutalásra 22.598.128 Ft, mert a munkabér követelés a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (Vht.) 165.§ c) pontja alapján elsőbbséget élvezett a felperesek igényével szemben. Ez az összeg azonban csak egy része a II.r. alperes végrehajtási eljárásban érvényesíteni kívánt igényének.

A peradatok szerint az I.r. alperessel szemben a II.r. alperes kezdeményezett felszámolási eljárást a fennmaradt munkabér követelése miatt. Ezért - bár a felperesek utaltak arra, hogy a végrehajtási

eljárás folyamán kifizetett 22.598.128 Ft tekintetében az I.r. alperes és köztük engedményezési szerződés jött létre - megállapítható, hogy ezen felül mind a felpereseknek, mind a II.r. alperesnek van olyan további követelése az I.r. alperessel szemben, amelyek jellegüknél fogva azt eredményezik, hogy a felszámolási eljárásban is előnyt élvez a II.r. alperes igénye. Így a felperesek jogainak a II.r. alperessel szembeni megóvása szükségessé teszi annak ítéleti megállapítását, hogy megillette-e munkabér a keresetben megjelölt időszakban a II.r. alperest. A felperesek ezt a megállapítást saját jogukon is igényelhetik, ezért a későbbi engedményezésnek nincs jelentősége a kereseti kérelmük szempontjából.

Kiemelte a másodfokú bíróság, hogy a II.r. alperes egy olyan közjegyző előtt tett nyilatkozatra alapította a végrehajtási eljárásban érvényesített igényét, amelyben Gy J ismerte el a munkabérigényt. Gy J azonban a tartozáselismerés időpontjában önállóan nem volt jogosult az I.r. alperes törvényes képviselőre, képviseleti jogosultságát ugyanis csak a 2/2008.(V.30.) közgyűlési határozat alapján, 2008. május 30-tól kezdődően jegyezték be a cégnyilvántartásba. A perben az I.r. alperes a felperesek követelésének elismerésével tagadta, hogy ilyen követelés fennállna vele szemben, ezzel az álképviselő eljárása nem tekinthető jóváhagyottnak.

Megállapította továbbá a másodfokú bíróság, a per egyéb adatai is kétségesse teszik, hogy valós munkabér követelése lenne a II.r. alperesnek, különösen a megjelölt összegben. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság e körben a bizonyítékokat a Pp.206.§ (1) bekezdésének megfelelően értékelte és annak kellő indokát adta az ítéletében. Kiemelte, Gy J 2011. október 27-én az adóhatóság által felvett jegyzőkönyvben elismerte, hogy az I.r. alperesnek nem volt vagyona, bankszámlája és a működéshez szükséges tőkéje. Lényegében az alakulásától kezdve csak 1998. január 10-ig működött, amikor zárolták az összes vagyonát. A 6/2003.(III.19.) közgyűlési határozattal pedig a tisztségviselők tudomásul vették, hogy javadalmazásukat utólagosan, a társaság működőképességének helyreállításakor vagy az esetleges végelszámoláskor, felszámoláskor kapják meg. A végrehajtási eljárásban ezért a II.r. alperesnek lejárt munkabér követelése nem lehetett.

Az a tartozáselismerés, amelyre a II.r. alperes a követelését alapította, a Ptk.4.§ (1) bekezdésében írt jóhiszeműség és tisztesség követelményének megsértésével született, kifejezetten arra irányult, hogy a felperesek jogerős bírósági határozaton alapuló követelésének kielégítési lehetőségét megakadályozza az I.r. alpereshez bármilyen módon befolyó összegekből.

Ilyen bizonyítási anyag mellett a könyvvizsgáló tanúvallomása nem lenne elégséges ettől eltérő következtetések levonására, ezért a tanúbizonyítási indítvány teljesítését az elsőfokú bíróság helyesen mellőzte.

A II.r. alperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, melyben kérte a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését az elsőfokú ítéletre is kiterjedően és a kereset elutasítását, valamint a felperesek perköltség megfizetésére kötelezését, illetve másodlagosan az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását, továbbá a felülvizsgálati eljárási költségének megállapítását.

Állította a Pp. 3.§ (2) és (5) bekezdésének, 123.§-ának, 163.§ (1) bekezdésének, 164.§ (1) bekezdésének, 206.§ (1) bekezdésének, 221.§ (1) bekezdésének, az 1997. évi CXLVI. törvény 39.§ (1) bekezdésének, a 2006. évi IV. törvény 29.§ (1) bekezdésének, az 1992. évi XXII. törvény 151.§ (4) bekezdésének, a Ptk. 216. § (2) bekezdésének, 221.§ (1) bekezdésének megsértését.

A munkavégzéssel kapcsolatban hivatkozott arra, hogy meghallgatása során számtalan feladatot megjelölt és erre vonatkozóan a társaság könyvelőjét, illetve Gy J tanúkénti meghallgatását indítványozta. Álláspontja szerint az I.r. alperes gazdasági működésének a hiánya nem jelenti azt, hogy e társasággal kapcsolatban ne lennének feladatai a vezető tisztségviselőknek. Állította, fellebbezésében részletesen kifejtette, hogy milyen feladatokat végzett el.

Az I.r. alperes nyilatkozata az eljárás során ellentmondásos volt. A bíróság feladata lett volna az

ellentmondás feloldása, hiszen a kereset elismerése anyagi jogi nyilatkozat abban az értelemben, melyben a Ptk.221.§ (1) bekezdése szerint minősítette a bíróság. Az I.r. alperes nem állította, hogy a kereset kapcsán tett nyilatkozatát így kell értelmezni, sőt, a nyilatkozat jóváhagyása egyáltalán nem merült fel a perben, enélkül a II.r. alperes nem tudott ellene védekezni.

A tartozáselismerő nyilatkozat bíróság általi értékelésének - a Ptk. 4.§-ába ütközésnek - nincs az ítéletben következménye, de tartozáselismerésre vonatkozó kereset hiányában a tartozáselismerő nyilatkozat bíróság általi értékelése is kizárt.

Kiemelte, hogy sem a munkaügyi bíróság ítélete, sem a jogerős ítélet nem adja indokát annak, hogy az Mt. 151. § (4) bekezdésében foglaltak miért nem alkalmazhatók. Az eljáró bíróságok megállapították, hogy a II.r. alperes munkaviszonya érvényesen létrejött és fennállt a keresettel érintett időszakban. Az ítéletek csupán a munkabér megemelését tartották fedezetelvonónak, s egyezően állapították meg, hogy az I.r. alperes nem működött. Ebből az következik, hogy még munkavégzés hiánya esetén is járna a részére alaphér. Az az ítéleti rendelkezés, mely szerint nem jár a részére munkabér, jogszabályba ütközik és okszerűtlen.

Kiemelte, hogy bár a jogerős ítélet szerint Gy J álképviselőként tette a közjegyzői tartozáselismerő nyilatkozatot, azonban a munkaügyi bíróság előtt folyt eljárásban Gy J már az I.r. alperes törvényes képviselője volt, s ott a II.r. alperessel egyező nyilatkozatot tett, tehát az I.r. alperes nevében jóváhagyta a korábbi álképviselőként tett nyilatkozatát.

Ezt megelőzően sem kifogásolta az I.r. alperes a végrehajtási eljárásban a felosztási tervet, mely a munkabér kifizetésére irányult.

A felperesek nem terjesztettek elő kereseti kérelmet a tartozáselismerő nyilatkozat érvénytelenségének megállapítására, ezért a bíróság túlterjeszkedett a kereseti kérelmen.

Álláspontja szerint a másodfokú ítélet indokolásában magyarázat nélkül maradt, hogy a követelése idő előttiségből, az álképviselőként tett nyilatkozatból és az I.r. alperes vagyontalanságából miért következik, hogy a tartozáselismerés kifejezett célja az volt, miszerint a felperesek követelésének kielégítését akadályozza.

Állította, hogy nem állnak fenn a Pp.123.§-ában foglalt feltételek a megállapítási kereset előterjesztéséhez.

A felperesek felülvizsgálati ellenkérelmükben kérték a jogerős ítélet hatályában való fenntartását és a II.r. alperes költségeiben való marasztalását.

A bizonyítási indítvány mellőzésével kapcsolatban hivatkoztak arra, hogy az elsőfokú bíróság kifejezetten felhívta a II.r. alperest a bizonyítékok előterjesztésére, amelynek azonban határidőben nem tett eleget, és a késedelmesen előterjesztett indítványait utasította el a bíróság.

A közjegyzői okirat érvénytelenségének megállapítása iránt azért nem terjesztettek elő keresetet, mert nem az volt érvénytelen, hanem annak tartalma.

A Kúria a jogerős ítéletet a II.r. alperes felülvizsgálati kérelmének keretei között vizsgálta felül a Pp. 275. § (2) bekezdése alapján és azt a felhozott okokból nem találta jogszabálysértőnek.

Elsődlegesen megállapította, a perben eljáró bíróságok helyesen foglaltak állást abban a tekintetben, hogy megállapítási kereset előterjesztésének a Pp.123.§-ában írt feltételei fennállnak. A felperesek keresetének előterjesztését az I.r. alperes felszámolási eljárására tekintettel a jogaik megóvása indokolta, ahogyan arra a másodfokú bíróság indokolásában helyesen rámutatott.

A megállapítási perben eljáró bíróságoknak abban a kérdésben

kellett állást foglalniuk, hogy a II.r. alperest 2001-2007 közötti időszakra megillette-e munkabér az I.r. alperestől.

A Kúria egyetért a jogerős ítéletben foglalt azzal a jogi állásponttal, hogy miután a munkabér az elvégzett munka ellenértéke, önmagában az a tény, hogy 1996-ban az I.r. és II.r. alperesek munkaszerződést kötöttek, amely 2007-ig nem került megszüntetésre, nem bizonyítja, hogy a II.r. alperes munkát végzett.

A II.r. alperes ugyan a per során és a felülvizsgálati kérelmében is állította, hogy munkát végzett, azonban nem jelölte meg azt, hogy ténylegesen milyen feladatokat látott el a perbeli időszakban. A felülvizsgálati kérelmében arra hivatkozott, hogy fellebbezésében részletesen ismertette az általa végzett munkát. A Kúria az elsőfokú bíróság ítélete elleni fellebbezés alapján megállapította, hogy abban a II.r. alperes nem jelölt meg semmilyen tevékenységet, a munkaügyi ítélet elleni fellebbezésében fejtette ki azt a véleményét, hogy az I.r. alperes peres képviselete ugyanúgy munkavégzésnek minősül, mint egyéb más tevékenység.

A perben eljáró bíróságokat megillette a bizonyítékok összességében történő értékelésének és a meggyőződésük szerint való elbírálásnak a joga (Pp.206.§ (1) bekezdés).

A felülvizsgálati eljárásban, mint rendkívüli jogorvoslati eljárásban a bizonyítékok felülmérlegelésére csak akkor van lehetőség, ha a bizonyítékok értékelésére iratellenesen, a logika alapvető szabályait megsértve került sor (BH2002.29.).

A Kúria megállapította, az eljáró bíróságok a bizonyítékok Pp.206.§ (1) bekezdésének megfelelő mérlegelése alapján okszerűen jutottak arra a következtetésre, hogy a vagyontalan I.r. alperesnél nem volt mód érdemi munkavégzésre a perben vizsgált időszakban. A társaságnak 1998-tól kezdődően nem volt vagyona, tevékenységet nem végzett, a számviteli törvény szerinti beszámolót nem helyezte letétbe, holott az a II.r. alperesnek - mint az I.r. alperes perbeli időszakban volt egyedüli törvényes képviselőjének - feladata lett volna. Az II.r. alperes egyedüli tevékenységeként a peres eljárásban való képviselete nyert bizonyítást. E körben azonban azt is figyelembe kellett venni, hogy a II.r. alperest, mint az I.r. alperes részvényesét, a per közvetetten érintette, saját érdekében állt a képviselet ellátása. A gazdasági tevékenységet a perbeli időszakban nem végző I.r. alperes közgyűlési határozatai a II.r. alperes érdemi munkavégzését nem bizonyítják.

A II.r. alperes sérelmezte e körben, hogy a perben eljáró bíróságok - indítványa ellenére - nem hallgatták meg az I.r. alperes könyvelőjét(könyvvizsgálóját), illetve Gy J-t. Az eljáró bíróságok megindokolták, hogy a perben feltárt bizonyítékokra tekintettel miért nem tartották szükségesnek a könyvelő(könyvvizsgáló), illetve Gy J meghallgatását, ezért eljárási jogszabálysértést (Pp.30.§ (2), (5) bekezdés, 163.§ (1) bekezdés, 221.§ (1) bekezdés) nem követtek el.

Az I.r. alperes eljárás során tett ellentmondó nyilatkozatainak a Pp.206.§ (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelő értékelése kapcsán döntő jelentősége volt annak, hogy az I.r. alperes addig kérte a kereset elutasítását, amíg az a Gy J képviselte, aki az I.r. alperes nevében a közjegyző előtt a II.r. alperes munkabér követelése tekintetében a tartozáselismerő nyilatkozatot is tette.

Az álképviselőként tett tartozáselismerő nyilatkozat jóváhagyása körében a Kúria hangsúlyozza, hogy tartozás elismerésére csak írásban kerülhet sor (Ptk.242.§ (2) bekezdés), így Gy J-nak a munkaügyi bíróság előtt, illetve a végrehajtási eljárás során tett nyilatkozatai, az I.r. alperes által az álképviselő nyilatkozatát elfogadó ráutaló magatartásnak nem tekinthetők, tartozáselismerésként nem értékelhetők.

A Kúria helytállónak találta a jogerős ítéletnek az Mt. 151. § (4) bekezdésében foglaltak alkalmazhatatlanságával kapcsolatban kifejtett érvelését. E rendelkezés egyértelműen nem arra az esetre vonatkozik, amikor valaki huzamos időn keresztül nem végez munkát. Értékelni kell azt is - ahogyan azt a jogerős ítélet helytállón tartalmazza -, hogy az adott időszakban éppen a II.r. alperes volt az I.r. alperes törvényes képviselője, vezérigazgatója, akinek gondoskodnia kellett volna arról, úgy működjön az I.r. alperes, hogy a munkavállalóknak munkát biztosítson, vagy ha nem tud, akkor a munkaviszonyukat szüntesse meg. Miután nem ennek megfelelően járt el az I.r. alperes képviselőjeként, így az Mt. 151.§ (4) bekezdésében írtak megsértésére megalapozottan nem hivatkozhat.

A fent kifejtettekre tekintettel a Kúria a II.r. alperes által állított anyagi és eljárási jogszabálysértéseket nem találta megállapíthatónak. A jogszabályoknak megfelelő jogerős ítéletet a Pp.275.§ (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A II.r. alperes felülvizsgálati kérelme alaptalan volt, ezért a Pp. 270.§ (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp.78.§ (1) bekezdése alapján köteles megfizetni a felperesek felülvizsgálati eljárással kapcsolatban felmerült költségét, amely a felperesek jogi képviselétével felmerült ügyvédi munkadíjból áll. Az ügyvédi munkadíj összegét a Kúria a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3.§ (3) és (5) bekezdése, valamint a 4/A.§ (1) bekezdése alapján állapította meg.

Budapest, 2014. június 24.

. Török Judit s.k. a tanács elnöke, Dr. Csőke Andrea s.k. előadó bíró, Dr. Farkas Attila s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

*Afra Judit
tiszttviselő*